

De kom från stjärnorna

De kom från stjärnorna.

Ja, för hundra - eller hundratals! - år sedan sänktes de ner från det svarta kalla mörkret till oss syndande, trasiga, blinda människor.

De sänktes ner i en by som heter Huldra.

Byborna i Huldra hade aldrig sett sig som märkvärdiga. Och ändå.

Ändå var dem gudarna valde att välsigna med sin närvaro.

Sedan urminnes tider hade byborna i Huldra - och de flesta byar runt dem, för den delen - dyrkat stjärnorna, månarna, och solen under olika namn. De hade berättelser om varje konstellation, om varje glimrande fjärran himlakropp.

Men Gudarna var inte vad de väntat sig.

I sin enfald hade Huldraborna antagit att gudar såg ut ungefär som oss människor: två armar, två ben, ett ansikte som gick att utläsa.

Sanningen var fjärran från detta.

Huldraborna var bra på många saker, men läsa och skriva hörde inte till dem.

Därför finns det inga nedteckningar från gudarnas vistelse. Det rykte som spred sig från Huldra sade:

Gudarna ser ut som blommor. Som växter. Som de färgstarka formationer man kan finna i varma saltvatten.

Det här var obegripligt för de som hörde ryktet. Och det avfärdades som just det: ett rykte. Huldraborna fick över tid stämpeln som vanvettingar; där på andra sidan Askmården, där stod inte allt rätt till.

Allt eftersom åren gick kröp sig byns riter och myter tillbaka till det de var innan gudarna besökt dom. De kan te sig konstigt för oss i efterhand. Men tänk efter. Barnen ville inte skämmas när de träffade barn från andra byar på midsommarfiranden och höstmarknaden. De lovade att när de växte upp, och själva fick bestämma, skulle de sluta dyrka de konstiga gudarna med de svåruttalade namnen; de skulle be till samma gudar som alla andra gjorde. Som såg ut som människor och betedde sig som människor. Som inte fått för sig att besöka en by, mitt i ingenstans.

Och så blev det.

Det gamla templet som man byggt i skogen runt där gudarna en gång besökt Huldra fick förfalla. Den enda som gav sig ut dit numera var byns prästinna med de lik man inte ville bränna; de kroppar vars ägare inte förtjänade att få sin själ stiga mot himlen.

Vår berättelse utspelar sig just nu: när byborna i Huldra precis glömt namnen på sina besökande gudar. Det är nu ni träffar Halvar på ett värdshus norr om byn, och han ber er om en märklig tjänst.

“Jag försökte säga att det var en dålig idé.”

Ni hör honom knappt över skrålet, och skramlet, från de fulla värdshusbesökarna.

“Ah, hon ... ah ni vet ... de kom en sån där. Som de pratat om.” Vet ni vad han menar? Någon av er har hört ryktet, långt borta, för länge sedan. Just det. Huldra. Byn som hävdar att gudarna besökt dem. Idioter.

“Ah, jag skulle inte trott’et ... ah om jag inte sett’et själv.”

Han är blank på ögonen, hans händer skakar. Men är han onykter? Ljuger han? Det är något i hans hållning – att han nästan skäms när han säger det han säger.

“Ah han kom ner där utanför ... utanför Askmården. Där de hade kommit förut. Han hitta väl.”

Nu tittar mannen ner i bordet, oförmögen att möta era blickar.

“Hon är präst. Frugan.” Han rör med tungan runt sina läppar, försöker hitta orden. “Ja tyckte aldrig om den där skiten. Som dom höll på med. Men vi fatta tycke. Allt kan inte vara rätt. Alltid. Å de skada ju ingen. De höll knappt på med nåt längre. Tills den där kom.”

Någon vid ert bord välter ut en mugg öl, och ni får hjälpa till att hålla skummet borta med era underarmar, fortfarande framåtlutande mot mannen som sitter mitt emot er.

“Hon gav sig ut för å ... säga hej. Å hon tog med sig en get.” Han fnysar. “De offrade alltid getter. Till himlen. Som alla gör, ju. Ja, och sen dess har ja inte sett na. Nu ska de skicka ut Hjördis och Torgil. Men fan vet hur det går. Jag tror inte de tänkt igenom de här ...

“Så jag frågar er. Kan inte ni ... åka ut dit. Hämta hem na. Säga att det räcker nu. Han, den där, vad det nu är, den kan väl få vara där. Vi har ju barna å tänka på. Ja, annars hade jag åkt själv. Men någon måste tänka på dem. Vad säger ni? Jag har inte mycke, men hundra silver kan jag skrapa ihop. Om man inte lever loppan kan man gö det. Kan ni? Jag vet inte vad jag ska göra om hon e död.”

Trots att ni kanske fått i er ett par glas inser ni att ni inte kan vänta till morgonen. Vad det än är som hänt verkar det finnas en tidspress.

Ni får vägbeskrivningar av mannen – han som heter Halvar – och beger er mot Askmården, mot det gamla templet där den här guden – eller vad det nu är – verkar befinna sig.

När ni kommer fram är det skymning, på väg mot natt. Ni är i Askmården, en skog fylld av gamla tallar, granar och björkar. Framför er är en kulle. I kullens sida, där vägen ni rest på slutar, är ett gapande hål. På marken framför det gapande hålet ligger splittrad sten. Runt det gapande hålet är det svart, som om något svett det ...

Det börjar dugga. Vad gör ni?

